

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Petra Šuránka v právní věci žalobce: **Š. Ů.**, zastoupený JUDr. Zlatuší Čaňovou, advokátkou, sídlem Za Hřištěm 1141/2, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č. j. OAM-1592/LE-LE05-LE05-EX-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 8. 2024, č. j. 54 Az 1/2024-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Zlatuší Čaňové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci nelze udělit azyl pro existenci důvodu dle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodu dle § 15a téhož zákona, a sice pro prokázané důvodné podezření, že žadatel v zemi původu spáchal vážný nepolitický zločin (vraždu své sestry), v důsledku čehož je vyloučen z udělení mezinárodní ochrany.

[2] V rámci pohovoru, který žalovaný se žalobcem provedl ve Vazební věznici České Budějovice (viz protokol ze dne 4. 12. 2023) žalobce uvedl, že byl v zemi původu v roce 2015 nespravedlivě odsouzen na doživotí za vraždu své sestry. Dle vlastního tvrzení ji však nezabil. Došlo k nešťastné události, při níž se sestra pořezala na ruce a později v nemocnici zemřela. K upřesňujícímu dotazu žalovaného, zda se sestra pokusila spáchat sebevraždu,

žalobce popsal, že se na rodinné návštěvě pohádal s bratrem a začal se s ním bít pěsti. Sestra křičela, ať přestanou, vzala nůž a řízla se na levé ruce. Žalobce se pokoušel sestře nůž vzít, přičemž při vzájemném přetahování se nůž sestře zabodl do těla. Žalobce uváděl, že turecký soud nejprve posuzoval případ jako nehodu (a žalobce byl stíhán na svobodě), nakonec však skutek překvalifikoval (z pohledu žalobce chybně) na vraždu a odsoudil jej k doživotnímu trestu odnětí svobody. Žalobce opustil Turecko dříve, než odvolací soud potvrdil prvostupňový rozsudek. Žalobce dále vylicil, že se cítí ohrožen na životě kvůli výhrůžkám policie, která jej chtěla využít jako agenta mezi kurdskými milicemi (YPG) a spolupráci si vynucovala mj. slibem podpory a úspěchu v řízení ve věci tehdy souzené vraždy. V rámci doplňujícího pohovoru (viz protokol ze dne 29. 4. 2024) žalobce uvedl, že policie za ním s nabídkou spolupráce přišla až po vydání odsuzujícího rozsudku. V zemi původu nebyl kvůli odmítnutí této spolupráce odsouzen. Žalobce zároveň doplnil, že netvrdí, že si nezaslouží trest.

[3] Žalovaný v řízení opatřil do správního spisu usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „extradiční soud“) ze dne 11. 10. 2023, č. j. 1 Nt 8/2022-154, kterým bylo shledáno přípustným vydání žalobce jako vyžádané osoby do Turecké republiky k výkonu trestu odnětí svobody na doživotí pro trestný čin úmyslné vraždy. Z tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl v Turecké republice rozsudkem 2. trestního soudu v Bakirköy ze dne 22. 5. 2013 uznán vinným ze spáchání úmyslné vraždy, které se dopustil dne 30. 11. 2011 ve svém bytě při rodinném setkání, kde došlo ke sporu a strkanici, přičemž žalobce odešel do kuchyně, kde vzal nůž a bodnutím zabil svoji sestru, která následně zemřela na krvácení v důsledku poranění vnitřních orgánů a velkých cév. Tento rozsudek byl potvrzen Kasačním (Nejvyšším) soudem Turecké republiky rozsudkem ze dne 16. 2. 2015. Správní spis obsahuje také usnesení Vrchního soudu v Praze (dále jen „odvolací extradiční soud“) ze dne 7. 12. 2023, č. j. 14 To 125/2023-192, který ve shodě s prvostupňovým extradičním soudem shledal vydání žalobce do Turecké republiky přípustným. Toto usnesení upřesňuje smrtelná zranění žalobcovy sestry, kterou žalobce bodl nožem do levé části hrudníku a způsobil jí smrt v důsledku vnitřního krvácení zapříčiněného zlomením čtvrtého žebra a proříznutím hlavní tepny dolního laloku levé plic. K žalobcem předestřené verzi událostí (shodně tvrzené i v nynějším řízení) odvolací extradiční soud uvedl, že z rozsudku tureckého prvostupňového soudu vyplývá, že neuvěřil verzi událostí předestřené žalobcem, a to jednak s ohledem na změny ve výpovědích během procesu, avšak především z toho důvodu, že dle soudně lékařských zjištění smrtící rána a způsobená smrtelná zranění neodpovídala žalobcem popsané verzi. České extradiční soudy měly turecké rozsudky obou stupňů k dispozici.

[4] Žalovaný na základě shromážděných podkladů dospěl závěru, že v případě žalobce existuje důvodné podezření, že spáchal vážný nepolitický zločin vraždy, za který byl v zemi původu pravomocně odsouzen. Rovněž české extradiční soudy z tohoto důvodu pravomocně rozhodly o přípustnosti žalobcova vydání do Turecké republiky. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce se již před tureckými soudy hájil předestřením vlastní skutkové verze událostí (nehoda, k níž došlo ve snaze zabránit sestře v sebevraždě či sebepoškození), kterou uplatnil i v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem popsaná odlišná skutková verze však byla dle žalovaného vyloučena soudně lékařským posouzením stran utrpěných zranění poškozené, jak plyne z výše citovaného usnesení odvolacího extradičního soudu. Žalovaný rovněž označil za nelogické a nevěrohodné žalobcovo tvrzení, že sestra se pokoušela při potyčce bratrů uklidnit situaci s nožem v ruce, stejně

pokračování

jako tvrzení, že tak činila vlastním pokusem o sebevraždu. Dle žalovaného žalobce ve správním řízení nesdělil ani žádné konkrétní informace o údajném komplotu soudu a tajných služeb. Žalobce také výrazně snížil vlastní věrohodnost tím, že poskytoval nekonzistentní a protichůdné výpovědi a nelogická vysvětlení. V řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdil, že sestru nezabil, následně připustil, že ji zabil, avšak neúmyslně, a že si trest zaslouží. Žalovaný ve svém rozhodnutí zmínil také další konkrétní příklady rozporů obsažených v žalobcových tvrzeních. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v daném případě existuje důvodné podezření, že se žalobce v zemi původu dopustil zločinu vraždy. Následně provedl výklad neurčitého právního pojmu závažný nepolitický zločin a konstatoval, že mezi takové zločiny bezesporu patří dokonaný zločin vraždy. Neshledal žádné polehčující okolnosti, které by odůvodňovaly neaplikaci vylučující klauzule. Naopak upozornil na dřívější drogovou trestnou činnost žalobce. Žalovaný uzavřel, že spáchaný závažný nepolitický zločin vraždy vyloučil možnost žalobce získat mezinárodní ochranu, a to jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany.

[5] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Potvrdil, že žalovaný je v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinen učinit vlastní závěr o tom, zda existuje důvodné podezření, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného nepolitického zločinu (či zvláště krutého činu). Z judikatury Nejvyššího správního soudu krajský soud dovodil, že pro shledání existence důvodného podezření je požadován důkazní standard nižší než v trestních věcech (skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti). Postačují jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy. Krajský soud v souzené věci považoval tento důkazní standard za naplněný, a to na základě konkrétních skutečností zjištěných z obou rozhodnutí extradičních soudů a z tvrzení samotného žalobce ve správním řízení. Krajský soud poukázal na žalovaným popsané rozpory v žalobcových tvrzeních a ve shodě s žalovaným neuvěřil tomu, že skutek nespáchal. Posun v žalobcových tvrzeních v čase snížil dle krajského soudu jeho hodnověrnost, žalobce dle soudu nepředložil ani rozumný alternativní skutkový děj. Z jeho tvrzení také nevyplývá, že by se jednalo o vykonstruovaný proces s cílem žalobce uvěznit či jej donutit ke spolupráci s policií, která se na něj měla obrátit až po vydání odsuzujícího rozsudku. Krajský soud proto shledal důvodným uplatnění vylučujících klauzulí dle § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Nepřisvědčil ani námitkám procesního rázu (neobdržení rozhodnutí v tureckém jazyce – viz níže).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní shodně jako v podané žalobě namítal, že neobdržel žalobou napadené rozhodnutí v tureckém jazyce. Stěžovatel poukázal na výjimečnost případu, neboť se nachází v extradiční vazbě, ve správním řízení neměl možnost se s nikým poradit, je bez finančních prostředků a dokladů, bez tlumočníka, přičemž jediný jazyk, který ovládá, je turečtina, resp. kurdština. Žalobou napadenému rozhodnutí neporozuměl a pouze je přeposlal svému obhájci ustanovenému mu pro extradiční řízení, který požádal o ustanovení zástupce za účelem podání správní žaloby. Této žádosti krajský soud vyhověl. V době obdržení správního rozhodnutí však stěžovatel nebyl zastoupen, neměl tlumočníka a byl omezen na svobodě. Poukázal-li krajský soud na přítomnost tlumočníka při předání

žalobou napadeného rozhodnutí, stěžovatel namítl, že neměl možnost si ústní překlad nahrát, jak doporučuje veřejný ochránce práv.

[7] Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu, že neprovedl navržený důkaz potvrzením Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z roku 2015, které mu bylo každý rok (až do roku 2022) obnovováno. Díky tomuto potvrzení mohl stěžovatel po útěku z Turecka žít v Iráku (s manželkou a čtyřmi dětmi). Stěžovatel tedy osm let bez problémů žil a pracoval v Iráku, přičemž jeho vášní byla politika – podpora kurdských sil. Navrhovaný důkaz měl dle stěžovatele prokázat, proč mu UNHCR potvrzení vystavoval (během osmi let byl stěžovatel dostatečně prověřen a ukázalo by se, jak žil a jak si počínal). Jeho politické aktivity mohli dosvědčit i další svědci. Tento z pohledu stěžovatele rozhodující důkaz však krajský soud neprovedl, což představuje vadu, která mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[8] Stěžovatel také vytkl krajskému soudu, že si z extradičního spisu nevyžádal rozhodnutí tureckých soudů, nýbrž se spokojil s tím, že rozhodné skutečnosti plynou z rozhodnutí extradičních soudů založených na tureckých rozsudcích a z pohovorů vedených se stěžovatelem ve správním řízení. Stěžovatel uvedl, že jsou mu na straně jedné vytýkány rozpory ve výpovědích, na straně druhé se však žalovaný i krajský soud odmítli zabývat „případem v jeho podání“. Důvodné podezření, že spáchal vážný zločin, nebylo dle stěžovatele zasazeno do kontextu s jeho azylovým příběhem a nebylo posouzeno, zda trestní stíhání nebylo účelové a součástí jeho pronásledování orgány domovského státu.

[9] Stěžovatel zmínil také zásadu *non-refoulement* zakotvenou v mezinárodních úmluvách zakazující deportovat osobu do země, kde bude ohrožen její život nebo svoboda z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině nebo politického názoru.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl v zemi původu dvakrát pravomocně odsouzen, a sice za drogovou trestnou činnost a za zločin vraždy. Tyto závěry žalovaný učinil z výpovědí samotného stěžovatele a z obsahu rozsudků obou extradičních soudů. S obsahem správního spisu se stěžovatel odmítl seznámit. Žalovaný je přesvědčen, že dostal veškerým požadavkům zákona a judikatury tím, že podrobně odůvodnil podezření na spáchání vážného zločinu a zohlednil jeho povahu a závažnost. Výsledné správní rozhodnutí bylo stěžovateli také řádně doručeno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[12] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní též na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je

pokračování

potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[13] Námitky uplatněné stěžovatelem řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[14] K námitce neobdržení žalobou napadeného rozhodnutí v tureckém jazyce Nejvyšší správní soud uvádí, že již ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004-45, č. 376/2004 Sb. NSS, na který správně odkázal též krajský soud, konstatoval že „z žádného právního předpisu nelze dovozovat povinnost soudu zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí do jiného jazyka, než v jakém byl vyhotoven. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce, jakožto projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným“. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 558/04. Ačkoli se případ řešený citovaným rozsudkem od nyní posuzované věci lišil v tom, že tehdejší stěžovatelka ovládala český jazyk a jednalo se o doručování soudního rozhodnutí, byl následně v judikatuře opakovaně následován a potvrzen ve vztahu ke všem rozhodnutím státních orgánů. Poukázat lze v této souvislosti např. na rozsudek ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Azs 90/2004-45, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěry: „Jedním ze znaků suverenity České republiky je i užití českého jazyka ve státě užívaného (...) jako výrazu státní suverenity. Proto i rozsudky soudů, jakož i rozhodnutí jiných státních orgánů, jsou důsledně vyhotovovány a účastníkům řízení doručovány v českém jazyce. Jen toto (úřední) znění je závazné a způsobilé vyvolat právní účinky.“ Závěr o vyhotovování a doručování rozhodnutí výhradně v českém jazyce je v tomto rozsudku vyjádřen ve vztahu ke všem rozhodnutím státních orgánů a byl učiněn v situaci, kdy tehdejší stěžovatel český jazyk (stejně jako stěžovatel v nyní posuzovaném případě) neovládal. Odkázat lze rovněž na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st 20/05, dle kterého nelze z ústavního pořádku České republiky ani jejích mezinárodněprávních závazků dovodit nezbytnost překladu písemností do cizího jazyka. Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze zmínit např. rozsudky ze dne 6. 12. 2006, č. j. 6 Azs 341/2005-81, nebo ze dne 29. 9. 2011, č. j. 1 As 82/2011-117. Ze správního spisu vyplývá, že dne 24. 5. 2024 byl stěžovatel seznámen s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí ve své mateřštině prostřednictvím tlumočníka. Protokol potvrzující tuto skutečnost byl podepsán jak stěžovatelem, tak tlumočnickem (č. l. 106 správního spisu). Krajský soud proto nepochybil tím, že z takto zjištěného skutkového stavu vycházel. Správně také poukázal na skutečnost, že při sepisu žaloby a v řízení před soudem byl již stěžovatel zastoupen ustanovenou advokátkou, jejímž prostřednictvím stěžovatel mohl uplatnit veškerou svou argumentaci a obranu.

[15] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka, že krajský soud neprovedl důkaz potvrzením Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z roku 2015. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak by neprovedení tohoto důkazu mohlo představovat hrubé procesní pochybení mající dopad do hmotných práv stěžovatele. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že tato listina jako důkazní prostředek měla prokázat jeho pozdější řádný život a politické aktivity v Iráku (slovy stěžovatele: „jak žil a jak si počínal“), konstatuje Nejvyšší správní soud, že tyto skutečnosti nebyly pro

posouzení věci rozhodné. Nemohly nijak přispět k podpoře či vyvrácení závěru žalovaného a krajského soudu o existenci důvodného podezření, že stěžovatel v Turecku spáchal vážný nepolitický zločin vraždy, neboť k tomuto posuzovanému činu došlo dříve, před pobytem stěžovatele v Iráku.

[16] K námitkám, že si krajský soud nevyžádal rozhodnutí tureckých soudů v trestní věci a že se případem nezabýval tak, jak jej stěžovatel podal (jeho optikou), nezasadil jej do kontextu azylového příběhu a neposoudil účelovost trestního stíhání stěžovatele jako součást jeho pronásledování domovským státem, Nejvyšší správní soud níže poukazuje na judikaturu, v níž se těmito otázkami zabýval.

[17] Již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„správní orgán musí tedy vždy pečlivě posuzovat, zda je tu skutečně důvodné podezření, že byl spáchán některý z činů uvedených v § 15 zákona o azylu a zda se nejedná o vykonstruované obvinění“* (bod 19). Při posuzování důvodnosti podezření pak správní orgán musí naplnit důkazní standard (který je však nižší než v trestních věcech), přičemž postačují *„jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy, a nikoliv pouhé domněnky“* (rozsudek ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136, navazující na citované usnesení rozšířeného senátu, a rozsudek ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48, č. 4248/2021 Sb. NSS).

[18] V nyní posuzovaném případě žalovaný a krajský soud postupovali zcela v souladu s uvedenou judikaturou. Sami provedli posouzení a hodnocení informací o povaze a okolnostech trestného činu vraždy převzatých extradičními soudy z tureckých trestních rozsudků a tyto informace dali do kontextu s výpověďmi stěžovatele v průběhu řízení o mezinárodní ochraně a s jím tvrzeným azylovým příběhem (viz str. 10 a 11 rozhodnutí žalovaného a bod 22 napadeného rozsudku). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom v této souvislosti vyplývá, že oddělenost extradičního řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany nebrání využití rozhodnutí extradičních soudů jako významných, ne-li klíčových, podkladů pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (viz k tomu shodně již citovaný rozsudek č. j. 8 Azs 192/2020-48, bod 36). Z extradičních rozhodnutí v dané věci vyplynulo, že stěžovatel byl za vraždu své sestry pravomocně odsouzen, přičemž jeho verzi celé události turecké soudy odmítly s poukazem na soudně lékařské posouzení smrtelných zranění poškozené, které skutkovou verzi stěžovatele vyloučilo. Tuto skutečnost správně akcentoval ve vydaném rozhodnutí již žalovaný a přesvědčivě poukázal na rozporuplnost a nevěrohodnost stěžovatelových tvrzení uváděných ve správním řízení (viz rekapitulace v bodu [4] výše). S úvahami žalovaného se ztotožnil i krajský soud, který se zabýval rovněž otázkou, zda se ve stěžovatelově případě nejednalo o vykonstruované obvinění (kvůli odmítnutí spolupráce s policií). Žalovaný i krajský soud tak své úvahy o důvodnosti podezření také dostatečně a přesvědčivě zasadili do kontextu s azylovým příběhem tvrzeným stěžovatelem.

[19] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že byť je v praxi žádoucí, aby správní orgán mohl v azylovém řízení využít poznatky a podklady, jež sloužily orgánům rozhodujícím o přípustnosti nebo samotném vydání (v extradičním řízení), z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z nevyžádání podkladů extradičního řízení nelze „automaticky“ dovozovat kategorický závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu;

pokračování

vždy je třeba vycházet z konkrétní situace každého správního řízení. V již zmiňovaném rozsudku č. j. 8 Azs 192/2020-49 Nejvyšší správní soud vyslovil (viz body 40 a 41), že dostatečným podkladem mohou být i jen samotná extradiční rozhodnutí, zejména jsou-li dobře odůvodněna a jsou-li v nich popsány podklady, z nichž trestní soud vycházel. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci a krajský soud se pochybení (natož hrubého) v tomto ohledu nedopustil.

[20] Ke zmínce stěžovatele obsažené v závěru kasační stížnosti připomínající zásadu *non-refoulement* Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na již citovaný rozsudek č. j. 8 Azs 192/2020-48, konkrétně na body 44 až 53 odůvodnění, kde Nejvyšší správní soud vysvětlil, proč pro aplikovatelnost vylučující klauzule není podstatné v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat, zda by takové vyloučení z azylu a doplňkové ochrany nebylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*.

[21] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že rozsudek ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-63, jehož se stěžovatel dovolává, se týkal případu, v němž neexistovalo důvodné podezření, že by žadatel spáchal vážný nepolitický zločin. Na tehdy souzený případ se proto nevztahovala vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu. Stěžovatelův odkaz na tento rozsudek tedy není případný.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namíste rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[24] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 7. 6. 2024, č. j. 54 Na 4/2024-5, ustanovena k ochraně jeho práv zástupkyní JUDr. Zlatuše Čaňová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. V souladu s tímž ustanovením zákona zastupovala jmenovaná advokátka stěžovatele rovněž v řízení o kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovená zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty.

K uhrazení této částky byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu